

גבעת-חיים

עלון כניתי

הקיבוץ המאוחד

עלון מס' 1113

כג בשבט תשל"ז
11 בפברואר 1977

ביום ג' 8.2.77 ליווינו את חברנו

ד ב ק מ י נ ס ק י בדרכו האחרונה

דב נולד בשנת 1906 בעיירה ישינבקה ליד ביאליסטוק, במשפחה גדולה ציונית, ספוגה חרבות ורוח יהדות. אביו היה רב, אך לא שימש כרב בקהילה והתפרנס ממסחר תבואה ובורסקאות. דב למד בבי"ס, תרבות" ובבי"ס תחמונני" בביאליסטוק ובוילנה, וזמן מה גם בסמינר לרבנים, משם עבר לפעילות ב"החלוץ". ברבות הימים עלתה כל המשפחה לישראל ואביו של דב חי כמה שנים בגבעת-חיים.

לאחר תקופת הכשרה בקיבוץ ההכשרה "שחריה" עלו הוא וחווה עם הקבוצה בראשית 1929, ועסקו בכיבוש עבודה ביבנאל, ועברו למגדל על שפת ים כנרת, הוך סיכוי להחישבות שם. אולם הקבוצה התפרקה ודב וחווה באו לקיבוץ ג' סמוך לעליה על הקרקע ב"ואדי חואריה".

בגבעת-חיים דב היה אחד מראשוני החקלאים, ודבק במקצוע זה גם אחרי חיסול גן-הירק. בגיל גבוה יחסית התחיל לעסוק בשטח חדש - גידול ורדים בחממות - ובמהרה הגיע לא רק ליכולת מקצועית מלאה, אלא גם ידע לשכלל את החממה מבחינה טכנית עד לדרגה גבוהה ביותר.

דב היה הראשון שגידל כותנה כאן, לפני שהיא נעשתה ענף עצמאי, הוא היה גם ספרן ראשון בגבעת-חיים והיו שנים שערך את היומן, כמובן ליד עבודתו בגן-הירק.

ההפסקה היחידה בעבודתו החקלאית היתה שנה שליחות לשארית הפליטה בפולין, אחרי מלחמת העולם השנייה.

*** **

... דב היה איש עבודה ואיש הספר. התמדתו היתה בלתי רגילה ועוד יותר מסירותו, שהיחה ללא גבול. לא היו אצלו שעות מקובלות של יום עבודה ולא של זמן. כך היה בעבודתו בגן הירק עד שחוסל, כמו גורל הענף בכל משקי הסביבה, וכך גם בורדיה, בה התחיל לעבוד ללא ידע ספציפי ובלי כל ניסיון. בגידול הפרחים התגבר על הקשיים ובשקדנותו התגבר על כל המכשולים. לאחר הרס החממה שנגרם מסופה, חשבו שגורל הענף נחרץ. לא כך חשב דב. במאמצים בלתי רגילים שיקם את הענף, אך בהיקף קטן יותר.

דב אהב לקרוא ולא רק לקרוא, אלא גם להתעמק. החלבט בשאלות פוליטיות וחברתיות ולאחר שקבע לו עמדה או דעה עמד עליה והגן עליה בעקשנות. הכרחיו לראשונה בדיוק לפני 50 שנה. כשבא להכשרה "בשחריה". הוא היה בוגר הסמינר הראשון של "החלוץ" שהתקיים בורשה ומשם הסמינרליסטים התפזרו למקומות ההכשרה שהיו קיימים אז.

היו שלושה גופי הכשרה גדולים - קלוסובו, חל חי, ושחריה. דב במהרה תפס את מקומו בהכשרה. היה שחקן והדביקו לו את הכינוי "ברלה שוויג", אך כשדיבר הקשיבו לו. היו הרבה ויכוחים על עבודה ועל המשך הדרך בארץ, ודב לא ויתר על עמדתו. היה בין מעצבי הדרך של הקבוצה הראשונה של שחריה שעלתה בחחילת שנת 1929. הקבוצה לא היתה קשורה לגוף ארצי ובמשך 4 שנים התנהלו ויכוחים ודיונים ודב לקח חלק פעיל מאוד בדיונים אלו. לבסוף הקבוצה קבעה עמדתה כפי שקבעה.

דב היה חבר טוב. החיוך על פניו כבש וקירב לבבות. תמיד מוכן היה לעזור לזולתו. לא במהרה ישכח. יהיה זכרו ברוך.

אליקים הילר

בית - שרת "בקרוב" *****

ישראלי מזועזע כל כך. אמרתי זאת לנולה צ'לטון, הממאית, "שהעמידה הצגה נהדרת", אם מותר לומר כך, לאור הצגה פראית ודוויה כל-כך. היא התקשתה להבין את דברי ואמרה: רצינו בהצגה שיש בה קירוב לבבות...

ההצגה הזאת תעורר ללא ספק פולמוס סוער שיעסוק בכל ההבטות האפשריים ויבטא את כל ה"ואריציות" האפשריות מן הקצה אל הקצה. אך אין ספק כי לפנינו מאורע: הישג נדיר...

- שוב בפעם ה... בקשותינו להתנהגות נאותה באולם:
- את הסיגריה מבקשה לכבות מחוץ לאולם, בתוך המאפרות ולא על הרצפה. באולם אין מעשנים!
- לנקות את הרגליט בכניסה (בדיוק כמו בבית) ובזמן המופע - סרט, להשאיר את הרגלים על הרצפה ולא על המושב של הכיסא שלפנים.
- את הכסאות לא להזיז, השאירו אותם במקומם, בדאי פעם להעיף מבט לאחור כשיוצאים מהשורה, המראה אינו מלבב במיוחד.
- את הכרחי לאכול סוכריות, מסטיק וכו', לפחות את הנירות או כל מה שנמאס לעוס, שפרו אצלכם וזרקו לפחים ולא לרצפה.
- אין לפצח גריעינים באולם.
- את בקשותינו חתמלאנה הנעם לכולנו השהייה באולם.

"מעשה בחייל" - ביצוע קונצרטני מאת איצור סטרבינסקי. יום רביעי - 23.2.77

הסיפור: - ש. פ. רמיז; חרגוס - לאה גולדברג; מנגנים - חברי התזמורת הטילהרמונית; מנצח - שלום רונלי ריקליס; מספר - גדעון שמר.

"מעשה בחייל פונה לכל דיכפין, המוסיקה היא מודרנית ומהנה, הסיפור הוא סיפור, מייך חקציר של "פאוסט" על רקע אובדן דרך של חילים משוחררים אחרי מלחמת העולם הראשונה, אחרי כל מלחמה שהיא!!"

מתוך "על-המשמר"

"אקוואט" - התאטרון הקטארי - 9.3.77

חוויה עמוקה בלתי רגילה, לבקשת הקהל הצגה זו נתקיימה בשנית.

הבלט הקלאסי הישראלי - 14.3.77

זו הופעתה השלישית של הלהקה אצלנו. מי שראה את ההופעות הקודמות נהנה. יש ללהקה מה להציג ובזכות זה היא זוכה לשבחים. החוכנית הכלול יצירות חצרות.

ומה בקרוב

"קריזה" - התאטרון העירוני חיפה - 16.2.77

מחזמר רב משתתפים בליווי תזמורת של להקת פימנטה. מחזמר זה מבוסס על הקלטות וראיונות של שליטט וכחב איציק וינגרטן בעירות פיתוח.

בימוי - נולה צ'לטון שירים - יהשוע סובול

הצגה זו הועלתה בשנה שעברה בשם "עצבים" במחכונת מצומצמת. אז אמרו המבקרים - חריף מדי. התאטרון הרחיב והפך מחזה זה למחזמר, הוסיף חסמורת ועכשיו הביקורת אומרת - גדול מדי אינו קולע למטרה. נראה לי שהדברים כתב חיים גורי מבטאים את הכל. שפטו בעצמכם:

"קריזה בתאטרון חיפה היא הצגה מדהימה. אינני זוכר כמותה בישראל. זו הצגה מחרידה ומכאיבה. אתה צופה בה, יושב על גחלים, אתה כועס, אתה מוחה, אתה רוצה להתערב בקריאות ביניים, לעצור, לקרוא: כך אסור, מה אתם עושים?! אתה נסחף, אתה חושב, אתה חושב, אתה מחבבר וחושב: לו יהי כן! אם כבר אז כבר! ממילא אנחנו רטובים מגשם או כרוכים לאש, הבה נלך עד הסוף, עד הכאב המכסימלי. אינני זוכר את עצמי כצופה בתאטרון

(המשך "בקרוב בבית שרת")

"אנשים אהבים לשיר" - יום א' - 20.3.77

אריק אינשטיין, אפרים שמיר, אסתר שמיר, יוני רכטר ושלמה ידוב, בליווי תזמורת: מורטון-קם - סקסופון; מוטי דיכנה - גיטרה בס; אלון הלל - תופים וכן ליווי תזמורת של 22 נגני כלי קשה, מחזמורת נחניה בניצוח סט לואיס. הניהול המוסיקלי של הערב כולו - יוני רכטר. הרפרטואר כולל משירי ארץ ישראל הישנה, משיריו המוכרים של אריק אינשטיין וכן שירי חדשים.

מופע זה הוא חסר תקדים בארץ בהקפו (מספר האנשים המשתתפים) ובעושרו המוסיקלי. אנחנו ארחנו את הלהקה ליומים חזרות ואנשינו שבאו לשמוע לשמוע נהנו.

הופעת הבכורה החגיגה במוזיאון חל-אביב שח נוכח גט שרל אזנבור עצמו, שכא במיוחד לארץ לערב זה.

חווה דעה שנשמעה מאנשים שהיו בערב זה היא טובה.

מה שנותר - לבחור את שגננין ולהרשם, והעיקר לחשוב לפני שנרשמים כדי למנוע החזרה כרטיסים או אכזבה לאחר מכן.

חשוב מאוד להתעניין ולדעת למה נרשמים.

"לה בוהט" - בניצוח אבי טולדנו - 23.3.77

ערב שנסונוס משל שרל אזנבור בליווי תזמורת. בימוי - ישראל גוריון; הנהלה מוסיקלית - שמעון שביא; עיבודים - אלכס ויים; נוסח עברי - נעמי שמר; אהוד מנור, דודו טופז, דן אלמגור, שמעון בר, אליוז רבין.

כ י ל ו י נ ע י ם

כצא' עצות

קבלנו את מכתבכם מיום 22.1.77 ומתפלאים מאוד על נוהגכם להרשות את הנהיגה בטרקטורים לנערים שאין בידם רשיונות נהיגה.

האם מובנה לכם האחרייות שאחם נוסלים על עצמכם? מה לדעתכם הדין כאשר נער כזה חו"ח נפגע בעצמו? האם יש לכם על כך ביטוח?

בב"ח - מנחה דורון
מחלקת התביעות

§ % § % § % § % § % § % § %

לכבוד

מזכיר גבעת חיים מאוחד

א.נ.,

הנדון: הבעת תודה

בתאריך 23.12.76 נערך כנס של רכזי בטחון של ישובי עמק חפר, וישובי אזור נמנשה.

הכנס נערך בבית שרת, והארוחה בו גרם להנאה מרובה לכולנו, על כך חודה.

בכבוד רב -

אידל דב - מפקח

מפקד חבל חדרה

== - - - - - ==

לכבוד

מזכירות גבעת חיים מאוחד

א.נ.,

הנדון: אפרים ארליך - הוקרה

הנני מוצא לחובה נעימה להוקיר את פעולתו של אפרים ארליך, שומר המועסק על-ידכם אשר הביא למעצרו של שני עבריינים גונבי רכוש חקלאי.

מאחר ואחד המעורבים הנו דמות מוקרת למשטרה, ובעקבות מעצרו נמנעות עברות בהוזה, ואני מקווה גם בעתיד, הרי יש לברך על פעולה זו.

כ"כ יורשה לי להוקיר פעולתו של חברכם מר יצחק בדר, אשר לא חסך מזמנו, ומתנו למען עזרה בהשלמת החקירה.

אודה לכם אם תמסרו לנ"ל את מלוא הוקרותנו על פעלם זה.

י. עירן, נצ"מ

מפקד מרחב השרון.

ה מ ר י ט צ י ה - מה היא ?

(רשימה שניה בסדרה)

הכנה של ה"גוף"

מהו המצב הטוב ביותר למדיטציה מבחינת הגוף? הפיזיולוגי? גוף נקי, בחדר נקי, במצב של הרפיה עד כמה שאפשר, אבל לא עד כדי הרדמה. נוחיות היא חשובה, כדי להשקיע את החושים, לאפשר לכוחות הנפש להתרכז.

הבלוטות, בתפקודן הן החידה בשיווי המשקל ההורמונלי של גופינו.

המדע המודרני גורס, כי ההבדל בין שני גופים גשמיים הוא, ביסודו, ההבדל בין תדירות התנדויות (ויברציות). התנדויות המוכרות לנו מחלקות לכמה סוגים (גופים מוצקים, נוזליים וגזים) ונקלטות ע"י חושינו כמו גם תופעות של קול וחם.

תנדויות בעלות תדירויות גבוהות יותר נקלטות כאור וצבע.

חמשת חושינו הרגילים של האדם מגבילים אותו מאוד בהכרח העולם בו הוא חי. הגיונו דוחה לחלוטין כל מסקנה שאינה מתבססת על מה שנקלט בחמשת החושים. בו בזמן שעניינו קולטות רק אחוז קטן מן האנרגיה המוקרנת מהגופים, אוזניו שומעות רק צלילים הנמצאים בתווך תדירות-מצומצם למדי. ובכל זאת קיימים אנשים לא מעטים, המסוגלים לחרוג מצינוק ההגיון בעזרת תכונה הקרויה: החוש השישי.

קול וחום הם סוג אחד של גלים בעלי תדירות מסוימת. אור וצבע הם גלים בעלי תדירות יותר גבוהה ובסולם תדירויות זה, ניצב בחתיכה - הצבע האדום, הניתן לקליטה ע"י החושים. בראש סולם זה ניצבה הסגולה. העין האנושית אינה מסוגלת להבחין בתדירויות גבוהות מאלו של הסגול (אולטרה-סגול), או הנמוכות מאלו של האדום (אינפרא-אדום). תנדויות בעלות תדירות גבוהה מזו של הסגול קרינת רנטגן למשל, מסוגלות לעבור דרך גופים מוצקים. תנדויות אולטרה גבוהות מסוגלות לעבור מרחקים עצומים בזמן קצר ביותר, ויש בכוחם לחדור דרך מוצקים בעלי אטימות גבוהה.

התנדויות של גלי המוח מצטיינות בתדירות גבוהה מאוד המאפשרת לגלי המחשבה של האדם, לעבור במהירות הבזק מרחקים של מאות אלפי קלומטרים, לחדור דרך מכשולות מוצקים ולהקלט ע"י אדם אחר.

אומרים כי למחשבות יש קיום עצמאי משלהם. המדען הצרפתי - ד"ר ברדיק - שגם המציא מכשיר הקולט את תנדויות גלי המחשבה מצא שלכל מחשבה יש תנדויות גל משלה. כאשר אדם אינטלגנטי מתקרב למכשיר, נרשמות תנדויות בתדירות גבוהה מאוד. כולנו יודעים על E.E.G המכשיר למדידת גלי המוח. מכשיר זה הוא המצאה של ד"ר הנס ברגר משנת 1925. אך כיום כבר לא משתמשים בו ובמקומו משתמשים במכשיר הנקרא ביו-פידבאק,

הנמצא כבר אצלנו בבית החולים תל-השומר. מכשיר זה רושם את הגלים של פונקציות הגוף הפיזיקלי והרגשי וגם את גלי המחשבות. גלים אלה מחלקים לארבע קבוצות הנקראות לפי ארבע האותיות היווניות הראשונות: אלפא, בטא, גמא, דלתא.

במדיטציה מוחנו מפעיל את גל האלפא אשר תנדויותיו משרות עלינו הרפיה והרגשה רדומה ויחד עם זה המוח ממשיך לפעול בגלים הנורמליים הרגילים שלו. כלומר האדם אינו נכנס לאיזה "טרנס" פיסטי בזמן המדיטציה ואינו מאבד את הקשר עם המציאות.

קראתי בספרו של פרופסור רוברט לוינגסטון: "כאשר בדקו ב E.E.G את אינשטיין, הוא המשיך להתוודד עם בעיה מתמטית שהעסיקה אותו, בזאת הרגעית שהמכשיר רושם את גלי האלפא שמוחו ייצר כתוצאה ממצב ההרפיה שאליו הגיע.

וכאן אנו חייבים לקשור את הידע הזה אל פעילות הכלויות וההורמונים בכדי להבין יותר טוב את המתרחש בגופנו בזמן המדיטציה - ועל כך בפעם הבאה.

(המשך יבוא)

אסתר שרון

* * * * *
* * * * *
* * * * *

ממשפחת אריאלה ומנחם גיל; מיכל ואמיר אסף נתקבלו מכתבי תודה נרגשים עבור החבילות שי שנשלחו להם מהמשק במשותף עם מחסן הילדים והגיעו בשעה טובה לאחר מסע של כמה חודשים בים.

-% -% -% -%

אני מודתת ומוגתת
ברכותי לתחילת החג
ואל מחבבי התאגיד
אני מודתת ומוגתת

תגובות

"עונג שבח" מהו?

++++++

האסיפה הכללית, הפגישה הגדולה של כל חברי הקיבוץ שוב איננה ממלאה את הצפייה שחולים בה. ההשתתפות בה מועטת וניכר העדר משמעות ותכלית. ישנה הרגשה שרוב ההחלטות החשובות נקבעות ממילא במקום אחר ואותם 80 משתתפים מהווים להן רק גושפנקה. מצד שני, למרות נסיונות ליצור לה תחליפים כמו חוגי דיון בחדרי חברים, מועצות וכו', מסתבר שלג בקלות מוכן הציבור לוותר על האסיפה.

כדי להחיות את המוסד הזה עלינו להגדיר לעצמנו קודם כל מה אנו רוצים ממנו. קיום מפגש כגון זה לצורך ליבון בעיות וקביעת אחריות, הינו מסורת הקיימת בקיבוץ מראשיתו. וכמו בכל מסורת חורגת משמעותה אל מעבר למעשה היום יומי שבה.

הצעתי היא לאחד מסורת זו עם מסורת עתיקה יותר של "עונג שבח", שנה היא אמצעי לבטא את עצמנו. הרי מאמצים עצומים מושקעים על-מנת לקיים ערבי שבח מהנים, שיפגישו ויספקו את הציבור כולו. אולם ככל שהציבור מגוון יותר כן גוברת הנטייה לרדת אל המפנה הגשוח הנמוך יותר.

אסיפה הנערכת בליל שבח מאפשרת ישיבה נינוחה בצוותא, לשיחת חברים אמיתית, במקום המעבר החד מעסקי החולין ועינינו ה"חולין". המכנה המשותף בה הוא שותפות החיים שלנו וטבעי ומתאים שגם ושב סביב שולחנות עם מפות וכיבוד, אולי אפילו לאחר הדלקת נרות ושירה, חוץ המתנה לבוא ההורים המשכיבים ויתר המאחרים. יתרונות נוספים מלבד האווירה החגיגית ואי-ההתנגשות עם "מבט ספורט": אסיפה כזאת איננה מוגבלת בזמן כאשר לא עובדים למחרת, אין כל רע בכך אם ממשיכים לדון עד שעה מאוחרת ממש, ואם גומרים מוקדם את הסעיפים המוגדרים, אפשר לשמוע מידע שבתנאים הנוכחים נראה לא מתאים וכללי מדי.

בכלל, כאשר מתייחסים אל האסיפה באופן כזה, אפשר להגיע לכך שתחום העניינים המתאימים לה הוא רחב וגמיש בהרבה וחמיד אפשר פשוט להמשיך לשיר, או לסלק את השולחנות ולעבור לריקודים, או להקדים את סרט החצות.

כאן מתבקשת השאלה: ומה יהיה על אותן חוכניות המתקיימות כעה בלילות שבח? ובכן, אחדות מהן ערבים בנוסח "עחון חי", הסברים של מחנך או בעל תפקיד וחוגי בית - יכולות בהחלט להשתלב במתכונת המוצעת של האסיפה. ערבי ריקודים, או סרטים, אפשר להמשיך לקיים לאחר האסיפה או גם בימי חול. מופעים אנו רואים ממילא בימי חול, בגלל האופי האזורי של "בית שרת".

הרצאות המתאימות לכל הציבור קשה מאוד להשיג. למתעניינים בנושא מסויים אפשר להביא מרצה גם באמצע השבוע או במוצאי שבח שיחפנה כמובן.

נוחרים כמה ערבים מיוחדים שאפשר להמשיך ולקיים, בדרך כלל בהקשר לחג כלשהו, למשל ערב יצירה לקראת חנוכה או פורים, חיפוש מטמון עם חידה מתאימה לכל חג וכו'. כאשר רוצים מאוד מאוד לקיים ערב מסויים בעל חוכן מוגדר בליל שבח, אפשר לעשות זאת עם הכנה מתאימה ובלי לחץ של מילוי "חורים" בלוח החרבות וע"י כך גם להבטיח ערב מוצלח.

כל הנימוקים הללו מצביעים על היכולת והצורך להפוך את האסיפה מ"בת חורגת" ל"גברת הבית". אני מאמין שהדבר ישפיע בצורה חיובית גם על שטחים אחרים בחיינו, יעלה את רמת הדיונים, ואח רצינות ההחלטות, וכתוצאה מכך גם את הנכונות לעמוד בהן. דרושים לכך רק מעט אומץ, העזה, נכונות לשבור מוסכמות ישנות, ורצון לנסות משהו חדש.

היימצאו לנו כל אלה?

אלכס רמג'

ח ג ו ב ה ל ח ג ו ב ה
X!X!X!X!X!X!X!X!X!X!

סביב האספות על אישור תוכנית המשק עלתה שוב הפרובלמטיקה של האסיפה הכללית לסדר היום של חיינו.

לדאבוני דעתי היא לגמרי הפוכה מהדעה שהובעה ביומן האחרון.

דיוקנה של האסיפה שלנו נקבע מאי-ההצלחה להחליט את ארגון הקיבוץ לעובדה שאנו כבר זמן רב, לא חברה של 120 חברים. אז, כל מה שנעשה במשק היה גלוי וידוע לציבור. לכן הוא היה מסוגל להכריע באסיפה. כשגדלנו במספר והמשק התרחב החלילה הבעיה של ידע וקומוניקציה. הלכנו בדרך של מועצות, ועד ועדות וועדת מינויים. הדרך השניה שהיתה אפשרית, היתה אינפורמציה מוגברת ומתמדת וחיוב של כל החברים לשאת בתפקידים לפי תור. אנחנו הלכנו בדרך של א) אנשי שלומנו (ועדת מינויים) ו-ב) בדרך של יצירת עילית.

הדרכים האלה הביאו במשך השנים לארעור הקמוקרטיה והחברה הקיבוצית. אם אנחנו היום 550 חברים, חברי הועדות המועצות והמזכירות הם בערך 100. ומה אם יתר ה-450? נניח שעוד 100 נמצאים במחזור של רוטציה בוועדות ובתפקידים, אבל גם כך נשאר ציבור גדול שמטבע הדברים נדחק לפריפריה של הקבוץ.

הקולקטיב שלנו בנוי על האמונה של שיויון ערך האדם. השיוויון בחפצים שימושיים, הוא סוף-סוף לא כל-כך חשוב לחיינו, כמו העיקרון הנ"ל. בחיי היום יום אנחנו יכולים שוב ושוב להיווכח בנכונות אמח חיינו זאת. אבל באירגון חיי הקיבוץ, אנחנו הולכים שנים על שנים בדרך אחרת. ברור שסוף-סוף הגענו למשבר.

היום האסיפה משמשת למ: כירות פורום להכרעה של בעיות שמסוּם מה לא הצליחה להכריע בעצמה. כשהחלטה נוטה נגד ההצעה של המזכירות, נעשה המצב "קריטי" כך קרה גם באסיפות סביב השיפוצים.

החברים שהגיעו לאספה נקראו "אינטרסנטים". בעצם, זה אומר שהרבר ענין אותם. לכן מובן וטוב שהם הגיעו. הגיעו גם אלה שהיו מעוניינים שישפצו דירות אחרות. ההגיון אומר שקודם גומרים עבודה שהתחילו, וכך גם החליט הציבור עם המלצה לשפץ גם את הדירות האחרות.

זאת אומרת הציבור לא הכזיב, והחליט את ההחלטה הטובה וההגיונית ביותר.

איפוא שמונהגת הדמוקרטיה הישירה, יש למרות חרדות נפוצות מאוד, נסיון טוב מאוד בדרך כלל. אם משה כרמל כותב ב"דבר": "הציבור שלנו לא רוצה דמוקרטיה אתונאיה - זאת אומרת משאלי עם", אינני יודע בשם מי הוא מדבר. הגיע הזמן לברור מעמיק ומקיף על אסיפת הקיבוץ שלנו ועל כל הבנין האירגוני של קיבוצנו.

כבר קמה קיבוצים הגיעו לרפורמות בשטח זה ולא דווקא כמו בחל יוסף. דרך אגב "מועצה פתוחה לכל החברים המעוניינים" - זהה עט אסיפת קיבוץ.

ראובן קליש

לחמך ושמואל אמיר
להולדת ה ב ת - א ל ה
אחות לחגיית.
ברכות חמות להרסה ויוסי ולמשפחתו
של שמואל.

לאידה ויצחק ינוביץ
להולדת ה נ כ ד. בנם של
מירי ובעלה בגעט.
ברכות חמות לזוג הצעיר

ל ס י מ ה ו ש מ ח ה הקש
להולדת הנכד שי
בנם הבכור של יעלה ואהרון שקד
ברכות חמות לזוג הצעיר